

Matej Jenko, Rok Vižintin

INTERVJU

Intervjuvala Ana Kladnik / december 2002

MATEJ JENKO, INŽENIR ELEKTROTEHNIKE, DIPLOMIRAL NA FAKULTETI ZA ORGANIZACIJSKE VEDE V KRANJU. PREDSEDNIK ŠŠK-ja JE BIL V ŠTUDIJSKEM LETU 1989/90. SEDAJ JE REDNO ZAPOSLEN NA ŠOLSKEM CENTRU VELENJE.

ROK VIŽINTIN JE DIPLOMIRAL NA FAKULTETI ZA RAČUNALNIŠTVO IN INFORMATIKO V LJUBLJANI. PREDSEDNIK ŠŠK-ja JE BIL V ŠTUDIJSKIH LETIH 1990/91 IN 91/92. ZAPOSLEN JE V GORENJU KOT SISTEMSKI ADMINISTRATOR PROJEKTA SAP.

PROGRAM JE BIL *FIL ROUGE* AKADEMskih PLESOV

BILI STE ENA OD GENERACIJ, KI JE ŠŠK PO KRIZI V OSEM-DESETIH SPET OBUDILA. ALI PRED TEM ŠŠK RESNIČNO NI VEČ OBSTAJAL?

Ljubljanski del ŠŠK-ja je bil vedno močan. Tista ekipa je delovala tako kot mi, po njihovi interpretaciji, iz notranjega motiva, ker so se radi družili med seboj. Dobivali so se v restavraciji RIO (nasproti Konzorcija).

Tako smo začeli tudi mi. Najprej smo se začeli zbirati pri Rajhu in v DK-ju, taborniška klapa in še nekateri drugi, npr. Dragan Martinšek, ki je potem postal predsednik ŠŠK-ja. Družili smo se in se imeli fino.

Bili smo močna ekipa, ne samo duhovno. Tako smo za-devo izvedli tudi organizacijsko. Vsebina pa je prišla s tem, ko smo uživali v tem, kar smo delali. Imeli smo dobre ideje in bili smo tudi močni realizatorji. Iskali smo formo. Pa smo rekli, naj bo to študentski klub - saj smo študentje.

KAKO STE DOBIVALI INFORMACIJE, KAJ SE JE PREJ DOGAJALO? SO VAM STAREJŠI POMAGALI?

Vedno. Starejša generacija ŠŠK-jevcev je bila vedno pri-pravljena pomagati. In ne samo z idejami. Kadarkoli smo katerega od starejših kaj povprašali, ni bilo nikoli nobenih problemov. Saj so se tudi razgovorili, mi smo pa to tako in tako naredili. V zanosu spominov in ne zato, da bi zahtevali, da tudi mi storimo enako, ampak da podajo kakšno idejo, namig iz povedanega. To smo namreč tudi iskali.

Hodili smo naokoli in spraševali, kako so izgledali aka-

demski plesi, brucovanja, kaj so še počeli. Akademski ples – »akademc« je bil naš glavni vir dohodkov. Konec devetdesetih let se je poznala gospodarska kriza: bližal se je konec socializma, razpad Jugoslavije, bolj ali manj je bilo že vse 'na psu', občina ni dajala denarja, zato smo iskali nove vire financiranja. Po namigu smo organizirali sestanke s predstavniki najuspešnejših podjetij iz gospodarstva. Študentke so postregle s pijačo, potem pa smo se pogovorili ... O, na sestanke z direktorji smo odšli obvezno s kakšno študentko (po možnosti, ko je bilo vroče...). Za denar smo se dogovorili z Gorenjem (g. Rigelnik), Rudnikom (g. Avberšek) (večino denarja sta prispevala ta dva sponzorja in se menjavala na dve leti kot generalna sponzorja), Vegradam in Ero, tudi M Clubom, a tega denarja nismo nikoli videli. Akademc je bil edina prireditev, ki je bila za nas tržno zanimiva. Zelo smo se posvetili oglaševanju. Oglaševali smo tako, da smo po mestu nalepili plakate, na radiu (v ŠŠK-jevski oddaji V imenu sove) – izdelali smo radijske reklame (npr. v rap izvedbi A-KA-DEMSKI-PLES-TO-NI-ŠALA-TO-JE-RES), na VTV televiziji ... Najuspešnejša reklama pa je bila še vedno ustna, ali telefon – »Ti, a veš da je akademc?« ali »Dober dan, veste da je akademski ples, želimo pridobiti nazaj vašo generacijo, pridete? Povejte, povabite še koga iz vaše generacije.« Na ta način nam je uspelo na akademcu zbrati 350, 400 in več študentov in bivših študentov. Prednost so imeli seveda bivši študentje. Večkrat se je zgodilo, da smo mize z večerjo razprodali. Kljub temu je bil prostor tudi za ostale študente.

Verjetno najboljši prostor za AP je bil v restavraciji v Nami, dokler ga niso pregradili in s tem zmanjšali. Velika površina, s katere se je videlo na oder in za šank, ki je bil vedno ŠŠK-jevski (in tudi zaslužek). Nujna je bila tudi dobra kuhinja – izbrana večerja in kisla juha. Golaž je bil kot vedno na kolodvorski ...

JE BIL PROGRAM NA AP DRUŽBENOKRITIČEN?

Program je bil *fil rouge* akademskih plesov. Vedno predolg, a vedno nujen. Seveda smo bili družbenokritični. Naj-

boljši AP je bil po moje (Rok) v Nami '89 ali '90. Program je bil do minute natančno izdelan. Takrat smo se šli predstavnik strank. Po kostume smo šli v gledališče v Celje. Nastopale so celo žive živali (kokoš so morale nato do torka hraniti kuharice, saj jo je predstavnik kmečke stranke pozabil v kuhinji). Drugič smo cel program na AP odigrali in odpeli.

Za glasbo so skrbeli izbrani bendi, ki so igrali zelo raznovrstno glasbo. Od stare aktualne glasbe, ki so jo poslušale prejšnje generacije ŠŠK-ja (rokenrol, bluz, rock ...), do novih aktualnih 'komadov'. Seveda klasika ni manjkala (tudi polka, valček, rokenrol ne).

Na akademca je privabil ljudi program in seveda priložnost, da se ponovno srečajo stare bajte (generacije). Vedeli so, da se bodo zabavali, da bo program dober. Bil je družbenokritičen, tako kot tudi Rit, ki je izšla ob AP in so jo ljudje že na plesu prebirali. Iz Riti se je dalo čutiti, kaj se bo na programu dogajalo. Po navadi je akademik bil v začetku leta (januarja, februarja), ko se je novoletna evforija podela in so si ljudje ponovno želeli zabave. Termin je bil odličen, akademci vedno polni.

STE IMELI ŠE DRUGE VIRE DOHODKOV?

V času predsednikovanja Dragana Martinška smo z direktorji firm, ki smo jih hoteli imeti za sponzorje (npr. Gorenje, Rudnik, Veplas, Vegrad, M Club, Era itd.), sklicali sestanek. Ideja je bila (mislim da g. Avberška), da se kar določi neka kvota, ki jo letno prispeva velika firma. Model je uspel. A nihče nam ni dal denarja kar tako – v gospodarstvu se je poznala kriza.

Tistega leta, ko smo odprli Plac [1991], smo imeli letni proračun 21.000 DEM. Dogovorili smo se še za hladilnik, televizor, računalnik in tiskalnik. Televizor smo odnesli direktno iz pisarne takratnega direktorja Gorenja Servis – g. Todorja Dmitroviča. Na računalniku (Gorenje Point) je bil inštaliran program za vodenje študentskih izkaznic – izdelal ga je Rok, pa še Rit se je lahko delala v Placu. Prav tako so študentje na njem pisali in tiskali seminarske, diplomske in ostale naloge. Dobili smo tudi hi-fi. Začeli smo delati fono-

teko, ki je šla rakom žvižgat. Nabavili smo fotoaparata, ki so nam ga po kakšnem letu ukradli iz Placa. Imeli smo precej velik foto arhiv, vendar je tudi ta izginil. Na vsakem žuru smo poslikali 5–6 filmov. Slike smo dali v album s podnapisi in naslednjič se je pri šanku že obujalo spomine... žuri, ki smo jih delali, so bili tako popularni, da smo omejevali prijave, npr. ko smo šli na morje, smo najeli 14 apartmajev po 6 ljudi, torej poln avtobus, pa še vsaj 10 avtomobilov je prišlo za nami.

Na brucovanje je prišlo 40–50 brucov. Brucovanje je bilo le študentsko: Zeleno carstvo, levi in desni pik, bruc-major, fiskus ... Na akademcu pa je bila poleg Zelenega carstva še častna tablica, ki je bila izbrana med uglednimi gosti akademca.

KAJ STE POLEG AP ŠE PRIREJALI?

Imeli smo bicikl-rejli – izlet s kolesi, kostanjev piknik, degustacije vin, video predstavitve, kino, športne turnirje, tarok turnirje, zabavne turnirje kot 'človek ne jezi se'... Povsod je bil program in to je vleklo ljudi. Kot gosta smo nekoč pripeljali Boruta Veselka pa Zorana Predina (oba sta bila v trdem stanju – pravzaprav smo bili vsi takšni). Bilo je noro, še sedaj imata lepe spomine. Ljudje so hodili v Plac, ker se je tam vedno kaj dogajalo, nekaj drugačnega, pristnega.

Vsako leto je moralo biti brucovanje, novoletni ples, AP, Rit, pa smučanje s tekmovanjem za pokal ŠŠK-ja na najbližji povprečni čas, morje za 1. maj, DMK (dnevi mladih in kulture), taborenje v Ribnem. Poizkusili smo pripraviti akcije tako, da je bilo vse zastonj ali čim ceneje (pridobili smo sponzorsko hrano iz Ere in Name – špagete, riž, jajca, pašte ...). Tudi zaradi nizke cene je bilo vse zelo obiskano. Za taborenje v Ribnem je bilo toliko povpraševanja, da smo morali ljudi pošiljati nazaj, nekateri so spali v avtomobilih – preprosto ni bilo več prostora. Nanj smo se zelo pripravljali. Za vsak dan je bil sestavljen program: kajak, plavanje, degustacije, pa večerni program. Enkrat smo povabili tudi Kreslina. Prišel je s potovanja in bil je zelo utrujen, zato sta žur realizirala namesto njega z njegovo kitaro – tisto črno

kitaro – Aleš (Dremel) in Simon (Gorišek). Ko je Vlado sredi žura želel umiriti razgreto študentsko ekipo, si je zaželel tišine, pa se je iz množice zaslišalo, »zašpilej si jo!«.

Naših akcij skoraj ni bilo potrebno oglaševati. Bile so tako rekoč tradicionalne – in ljudje so želeli biti zraven, zato so sami spraševali, kdaj bo kaj, da ne bi kaj zamudili. Takrat je bil ŠŠK največji študentski klub v Sloveniji.

Leta 1991 je želela ZSMS (Zveza socialistične mladine Slovenije) na Kersnikovi 4 v LJ organizirati zvezo študentskih klubov. Na sestanku v K4, so bili poleg predsednikov pokrajinskih klubov tudi bivši ZSMS-jevci, ki so pripravili statut, ki bi ga naj sprejeli. Vendar je bila zadeva tako centralistično naravnana, da sem se temu uprl. Bili smo edini klub v Sloveniji, ki smo imeli rešeno financiranje. Oni pa so želeli denar, ki smo si ga sami pridobili od sponzorjev, dobiti v Ljubljano in potem bi nam ga delili nazaj. Takrat sem bil izbran za delovnega predsednika, statut smo nekajkrat spreminjali, a je potem stvar zamrla. Morda tudi zaradi tega, ker sem ostalim klubom opisal, kako se naš klub financira in so kasneje nekateri klubi ta način povzeli (npr. novogoriški študentje) ter niso več potrebovali krovne organizacije.

Seveda smo se v ŠŠK-ju borili tudi za štipendije. Letno smo pripravili izračun, da se v študentu dejansko težko preživi – prikazali smo, kakšni so prihodki in kakšni dejanski izdatki. Med izdatke nismo nikoli pozabili vključiti tudi pomembne postavke - piva. Naš izračun je bil med drugimi merilo za določevanje kadrovskih štipendij v podjetjih v Šaleški dolini. Urejali smo tudi avtobusne prevoze v Ljubljano. Vsako leto smo na gimnaziji organizirali informativni dan s predstavitvami univerz, fakultet, študentskih domov in ostalih aktualnih vprašanj iz študentskega življenja. Na to temo smo posneli tudi film.

Organizirane smo imeli tudi brezplačne vstopnice za bazen in savno. Oziroma tako, da je vsak študent z izkaznico lahko čez vikend tri ure koristil bazen in savno. V soboto dopoldan je bila rekreacija v telovadnici na CSŠ-ju (sedaj ŠCV). Organizirali smo tudi več športnih turnirjev. Npr. na

odbojgarski turnir za DMK so prišle ekipe iz cele Slovenije. To tekmovanje je bilo za pokal ŠŠK-ja. Takrat je te stvari izvrstno pripravljaj športni referent - Jug.

ŠŠK JE DOBIL SVOJ LASTEN PROSTOR - PLAC?

V nekdanji garderobi 'pleh muske' v Kulturnem domu je bil najprej Kino 16, potem Stiskarna. V spodnjem delu je bil Foto klub Zrno, zraven pa je bila luknja. Luknja, ki smo jo z udarniškim delom preuredili v Plac. Seveda smo želeli tudi razširiti Plac in imeli smo milijon in eno varianto. Katakombe do Pake, Stiskarna, restavracija nad njo ..., ideje, ki so se rojevale v zgodnjih jutranjih urah v Placu. S foto klubom in Stiskarno smo vedno sodelovali tudi tako, da smo si medsebojno izposojali stvari. V Stiskarni smo imeli tudi WC.

Vstop v Plac smo omejili s študentskimi izkaznicami. To pa zato, da ni mogel čisto vsak priti noter. Poudarek na čisto vsak. Pijača je bila le malo dražja kot v trgovini, ravno toliko, da je natakdar dobil plačano delo in odgovornost, ki sta jo določala, preverjala in zaračunavala (če je bil manko) Balti in Kompi.

V Placu so bili sestanki vsak petek od sedmih do desetih zvečer (po radijski oddaji V imenu sove), potem se je Plac odprl še za druge. In skoraj vsak teden je bil pripravljen program, enkrat na mesec pa kaj večjega. Denar, ki smo ga zaslužili, smo vlagali nazaj v Plac (kasete ipd).

STE BILI ZELO HOMOGENA GENERACIJA?

Naša ekipa ŠŠK-ja je bila duhovno močna, homogena in predana. Veliko smo žrtvovali in delali brez honorarjev. Ko si enkrat priklopljen na bančni račun (kot danes, leta 200x), ti ni več potrebno migat.

Mi smo imeli AP, ki je bil sicer res zato, da smo dobili denar, ampak tudi, da so se srečale generacije študentov. Namenjen je bil predvsem njim. Vendar smo ga tudi mi želeli pripraviti, saj smo se ob tem zabavali. AP je bil ples, kjer smo se predstavili - naša generacija. Zabavali smo se skupaj in povsod. V Ljubljani, ker je bila cela ekipa v Ljubljani (kdaj bo obljubljeni žur na legendarni Pokopališki ???), v

Velenju, saj smo bili Velenjčani. Po potrebi ali povabilu smo družno odšli tudi v Maribor na večdnevne obiske. V Mariboru smo imeli tudi svoj klub na Tyrševi, kjer so se zbirali šškejci.

Če si bil v študentskih časih aktiven v študentskem klubu, ti je bilo tudi ob koncu študija lažje, saj so te marsikje v podjetjih ljudje poznali.

KAKO SE JE ZAČELO Z DNEVOM MLADIH IN KULTURE?

Marjan Kukovec – Kuki je prišel k meni (Rok) in rekel, da bi pripeljal nekega Adija Smolarja v Velenje. Kuki je bil kulturni referent. Moja ekipa smo bili bolj tehniki, on pa je bil umetniška duša. Skratka, ko mi je razložil, kakšno idejo ima, sem mu povedal, da ga finančno podpremo in tehnično preskrbimo, za vsebino pa bo moral poskrbeti sam. Naslednjič je prišel s proračunom za dva ŠŠK-jevska, vendar je bil zelo zagnan in je celo prireditel programsko izpeljal kar sam in to tako fantastično, da je bil dober nastavek za vse nadaljne DMK-je. Seveda s krepko zmanjšanim proračunom. Ta DMK je imel zelo dober odziv.

DMK je nastal kot nadomestilo za nek manko 25. maja, ki ga iz političnih razlogov ni bilo več (nekaj so nam vzeli). In takrat je padel petek točno na 25. maj. Bili smo prvi v Sloveniji, ki smo naredili festival na ta datum.

DMK je postal še en dogodek, ki si ga lahko prodajal, alternativen dogodek. Vendar ni prevzel dominantne vloge v delovanju ŠŠK-ja, prvi je bil AP, potem pa vse drugo, kar je bilo ravno tako pomembno.

DMK-ja nismo delali, da bi imeli odziv v Velenju. Ljudje so poznali ŠŠK, ker je bil nekaj več, nek presežek v tedanji družbi.

KAKO STE OBČUTILI MENJAVO GENERACIJ?

Od Martinškove do Črničeve generacije smo se med seboj prepletali, nato pa smo se odklopili.

Jaz (Rok) sem hotel predati predsedniško funkcijo Črničū. Pa je šel Aleš v Indijo. Težko si našel nekoga, ki bi prevzel

odgovornost predsednika. Namreč, če nisi bil vpeljan v ŠŠK vode, nisi mogel dobiti denarja, kar tako nekomu pa tudi nismo dali krmila v roke.

Naslednja generacija je hotela spraviti AP na golo formalnost; pa smo se vzdignili AV (aktiv veteranov), da tako ne gre. Če se vse drugo zanemari, AP mora ostati. Bili smo za tradicijo. Ko smo videli, kaj mladi nameravajo, da ni spoštovanja tradicije, smo jim povedali svoje, potem pa smo se umaknili. Argumenti so zadostovali ...

KAJ PREDLAGATA MLADIM GENERACIJAM ŠŠK-JA?

Osnovna zadeva, ki jo mora imeti ŠŠK, je jedro – močna predsedniška ekipa, ki se mora dobro počutiti. Uživati in zraven delati, ker želijo delati v ŠŠK-ju. Ne zaradi drugih, ampak zaradi sebe. Predvsem pa ne sme stremeti po začasnih materialnih koristih. Tu imajo sedanje generacije veliko težav. Posebej velja omeniti, da naj bi imelo jedro predsedstva visoka moralna načela.

Mi smo imeli stvari ločene, čeprav so se prepletale: ena skupina je skrbela za tehnične stvari, druga za vsebinske. O vsem je odločalo predsedstvo, predsednik je bil le izvršilna oblast. Vedno je obveljal dogovor predsedstva.

Vse kaže, da je tudi te zlate dobe financiranja ŠŠK-ja konec. Modro bi bilo denar, ki ga še dobi ŠŠK, investirati v neko ŠŠK podjetje – zavod, preko katerega bi delali študentje in kjer bi študentje lahko dobili delo. ŠŠK ima prostor, zato naj ponudi firmam svojo 'delovno silo' in sveže znanje s fakultet. Nekaj bi dobile firme, nekaj študenti, ŠŠK pa provizijo za življenje in renome. To je pomembno, še posebej zdaj, ko se bodo, kot kaže, servisi zaprli.

Republike Slovenije
Občina Velenje
Občinski oddelék za notranje zadeve

Številka: 026-004/90-2
Datum: 10.7.1990

Občinski oddelék za notranje zadeve Občine Velenje, izdaja na vlogo Mestnega študentskega kluba Velenje z dne 14.5.1990 o ustanovitvi "ALPSKEGA ŠTUDENTSKEGA KLUBA VELENJE" na podlagi 9. člena Zakona o društvih (Ur. list SR, št. 37/74) ter 6. člena Pravilnika o registru društev (Ur. list SR, št. 5/75) in 202. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Ur. list SR, št. 47/86) naslednjo

O D L O Ž B A

V register društev, ki se vodi pri Občinskem oddelku za notranje zadeve Občine Velenje, se pod zaporedno številko 183, vpiše "ALPSKI ŠTUDENTSKI KLUB VELENJE", s sedešom v Titovem Velenju - Titov trg št. 4.

O b r a z l o ž i t e v i :

Mestni študentski klub Velenje, je sporočil, da so na ustanovni skupščini, ki je bila dne 30.5.1990, uskladili in sprejeli statut kluba po določbah 4. člena Zakona o društvih (Ur. list SR, št. 37/74).

K sporočilu so priložili: Statut v dveh izvodih, program dela, seznam členov ustanoviteljev s šestmesečnimi podpismi, ki so overjeni od pristojnega organa in zapisnik ustanovne skupščine.

V postopku po tej upravi zadevi je bilo ugotovljeno, da je statut Mestnega študentskega kluba Velenje, usklajen s določbami navedenega zakona o društvih in 9. člena Zakona o javnem obveščanju (Ur. list SR, št. 2/86).

Glede na izkazano stanje te upravne zadeve je bilo na podlagi 6. člena Pravilnika o registru društev (Ur. list SR, št. 5/75) odločiti, kot je navedeno v izreku te odločbe.

PODAČ O PRILAGODITVI: Zoper to odločbo je dovoljena pritožba na Republiški sekretariat za notranje zadeve Republike Slovenije v Ljubljani v roku 15 dni od dneva prejema te odločbe. Pritožba se vloží pri tem oddelku pisмено sli pods ustno na zapisnik in se mora kolikovsky s din 20,00 po tar. št. 2 NZUP.

Nekas za to odločbo po tar. št. 1 in 3 Zakona o upravnih taksah (Ur. list SR, št. 7/72, 23/77, 11/79, 23/82, 18/85, 24/88 in 1/90) v znesku din 25,00 je po členu 15. toč. 6. prosto.

VROČILO:

1. Mestni študentski klub Velenje,
Titov trg 4, 2 x
2. Izvod za Statistiko Republike Slovenije
Vojarski pot 12, Ljubljana
3. Arhiv, 20.

Študent naj bo

Ups, prejšnji teden smo se pomotoma pozabili oglasiti. Nič namernega. Se dogaja. Tudi v najboljših familijah. In študenti smo pač takšne vrste familija, ki se včasih preveč zagleda med knjige in skriptne.

Ampak to našo pomanjkljivost poskušamo potem negirati z blefiranjem med vikendom, ko pretiravamo v drugi smeri, da ima Joškov sin v svoji rani mladosti najverjetneje popolnoma popačeno predstavo o gospodičnih in gospodih študentih. Najverjetneje si misli, da je to neka posebna vrsta živih bitij, ki bedijo predvsem ponoči in se hranijo s snovjo, ki se nahaja v črnih pločevinkah. Poleg tega oživijo le za kakšni dve noči v tednu, kot kakšni vampirji, in sicer natančno dve noči pred govejo župo in restanim krompirjem. Bog ve, ali greta Joškoveму sinu v slast tisti kos prekuhanega mesa in nudini, plavajoči po vroči juhi. Vsak grizljaj njegovega nedeljskega kosila spolzi po njegovem grlu kot simbol prenehanja kaljenja mirnega nočnega spanca.

Joškov sin si niti v najhujših nočnih morah ne upa pomisliti, da bi stopil dol mimo Stiskarne in si ogledal, kaj se dogaja za veliki rumenimi vrati. No ja, fante jě še pre-majhen, da bi se ponoči potikaj naokrog. A enkrat se bo hotel soočiti s svojimi travmami in se bo približal jeklenim vratom in takrat bo spoznal, zakaj rumene plakate krasi črna sova, v želodcu katere počiva cel kup preštudiranih knjig...

Če bi bil ti Joškov sin, ki si ne upa soočiti s skrivnostjo za velikimi rumenimi vrati, ki vodijo v bivšo kole-sarnico kulturnega doma, potem ne bi

nikoli izvedel, da bo 8. februarja izšel časopis Racionalno izbrane teme, ki se bo združil tudi s praznovanjem kulturnega praznika in pusta. Najverjetneje ne bi nikoli izvedel tudi tega, da je klub s Študentskim servisom podpisal pogodbo o sponzoriranju. Joškoveму sinu najbrž nikoli ne bo jasno, zakaj med množico študentov ravno on ni dobil klubskega informatorja, ki ti direktno na domu postreže z informacijami o smučanju v Franciji za manj kot 400 DEM, o zimovanju v Bohinju konec februarja, o koncertu Iztoka Mlakarja, o bližajočem se Akademskem plesu, o možnosti aerobike, košarke in še kakšnega drugega načina rekreacije v telovadnici B stavbe CSS vsako soboto ob 19. uri...

Jutra v Ljubljani so drugačna. Megla gospodari nad nebom mesta in edino kava vlije v dušo tiste malo volje do življenja in upanje, da boš premagal mraz, ki se riše na šipi tvoje sobe ter kljub tisočim razlogov, ki govorijo proti, obiskal institucijo, katere ime je vpisano na prvi strani rdeče knjižice, imenovane index.

Joškov sin ni nič kriv, ker stanuje v pritišču kulturnega doma, ki gostoljubno gosti šaleško uka željno mladež. Nekoč bo mogoče premagal strah in bo tudi sam pristal v predavalnici kakšne fakultete. Spoznal bo tarok, fotokopije, inskripcije, iskal bo še drug smisel življenja, zato mogoče ni prav, da je moral posoditi svoje lepo ime nekemu drugemu študentu, junaku tega članka, ki ga najverjetneje sploh ni in je samo prisposoda namišljenega sovražnika, ki se je porodila v glavah nekih luzerjev, ki prekrokaajo petkove in sobotne noči v Placu.

Peter L.

